

ΟΥΤΕ ΛΟΙΜΩΔΩΝ ΟΥΤΕ ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ, ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ

Στις γειτονιές μας, της δυτικής Αθήνας, στις παλιές εγκαταστάσεις του ΟΑΕΔ στη Λεωφόρο Σχιστού 1 (πάνω από τα ναυπηγεία Σκαρामαγκά) και στο Γενικό Νοσοκομείο «Αγ. Βαρβάρα» (Λοιμωδών) το «αντιναζι» κράτος σχεδιάζει νέα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών εργατών και προσφύγων πολέμου.

Οι συγκεκριμένες εκτάσεις μαζί με τα κτίσματά τους έχουν ήδη παραχωρηθεί στο υπουργείο δημόσιας τάξης, το οποίο αναφέρεται στη δημιουργία «δομών φιλοξενίας για ευπαθείς ομάδες». Αυτή, όμως, είναι η ορολογία που χρησιμοποιούν οι κρατικές υπηρεσίες για τα κέντρα κράτησης μεταναστών «χωρίς χαρτιά» (δομές «πρώτης υποδοχής» και «φιλοξενίας»). Απλά στη συγκεκριμένη περίπτωση αυτές οι δομές «φιλοξενίας» θα αφορούν «ευπαθείς ομάδες», όπως ασυνόδευτοι ανήλικοι, μονογονεϊκές οικογένειες κλπ, που βάσει ευρωπαϊκών οδηγιών και του νόμου του ελληνικού κράτους ν.3907/2011 (ο οποίος αναφέρεται στην ίδρυση-αποστολή-συγκρότηση των στρατοπέδων συγκέντρωσης), πρέπει να κρατούνται χωριστά από τους υπόλοιπους έγκλειστους μετανάστες.

Μια κοινωνία που εκπαιδεύεται στη βαρβαρότητα

Η θέληση των μεταναστών να ζήσουν τους αναγκάζει να αψηφούν φράκτες και σύνορα ρισκάροντας την ίδια τη ζωή τους. Προσπαθώντας να ξεφύγουν από έναν οικονομικό ή στρατιωτικό πόλεμο στις χώρες προέλευσής τους (πολέμους στους οποίους συμμετέχουν ενεργά οι δικές μας δυτικές «δημοκρατίες»), τον βρίσκουν πάλι μπροστά τους εδώ. Εντός της Ελλάδας-Ευρώπης φρούριο. Μαζικές δολοφονίες στα σύνορα από έλληνες συνοριοφύλακες και ευρωπαίους μισθοφόρους της Frontex. Βασανιστήρια από μπάτσους και ανθρωποφύλακες στα ΑΤ και στα κέντρα κράτησης. Επιχειρήσεις «Ξένιος Δίας» και φασιστικά πογκρόμ στις γειτονιές μας. Σφαίρες στο ψαχνό από αφεντικά στην κάθε Μανωλάδα.

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης είναι η διαχείριση ενός τμήματος της κοινωνίας, αποστερημένου από τα περίφημα ανθρώπινα και πολιτικά «δικαιώματα». Είναι ο αυθαίρετος εγκλεισμός των μεταναστών χωρίς καν την τέλεση κάποιας «αξιόποινης πράξης» ή τη διεξαγωγή κάποιας δίκης. Χωρίς καν το πρόσχημα του «σωφρονισμού» και της «ένταξης» στην κοινωνία. Χωρίς καν να είναι καθορισμένο το χρονικό όριο εγκλεισμού (πρόσφατα το νομικό συμβούλιο του κράτους κρίνοντας ως μη «αποτελεσματική» την ύπαρξη χρονικού ορίου στον αυθαίρετο εγκλεισμό των μεταναστών «χωρίς χαρτιά» πρότεινε την επ' αόριστον κράτησή τους, προεκτείνοντας την ήδη αδιανόητη 18μηνη φυλάκισή τους). Είναι η εκπαίδευση μιας ολόκληρης κοινωνίας στον αυταρχισμό, στην αδιαφορία για τον διπλανό μας, στις δολοφονίες, στα βασανιστήρια. Είναι η διαμόρφωση μιας κοινωνίας στην οποία αναθρέφονται σήμερα οι αυριανοί ατομιστές, ρατσιστές, κανίβαλοι και βασανιστές. Που στοχεύει στο μυαλό μας και στις συνειδήσεις.

Από το «κράτος πρόνοιας» στο «κράτος ασφάλειας»

Το κλείσιμο νοσοκομείων και ψυχιατρικών κλινικών και η δημιουργία νέων στρατοπέδων συγκέντρωσης και κάθε είδους φυλακών δεν είναι σύμπτωση. Είναι το πιο εξόφθαλμο παράδειγμα που μαρτυρά το σύγχρονο μοντέλο διακυβέρνησης. Της διαχείρισης των πιο ευάλωτων κοινωνικών στρωμάτων όχι πια στο πλαίσιο του «κράτους πρόνοιας» (δικαίωμα στην εργασία, στην υγεία, επιδόματα κλπ) αλλά του «κράτους της ασφάλειας» και της καταστολής (εγκληματοποίηση της φτώχειας, περισσότεροι μπάτσοι και φυλακές), του δόγματος «Νόμος και Τάξη». Της επιβολής της ταξικής/κοινωνικής ειρήνης όχι πλέον με παραχωρήσεις αλλά με την κρατική/εργοδοτική/φασιστική τρομοκρατία. Της πολιτικής που γεννάει αναλώσιμους και περισευούμενους είτε πρόκειται για ντόπιους (άστεγους, άνεργους, ανασφάλιστους) είτε για μετανάστες.

Δημιουργώντας τις κατάλληλες και αναγκαίες προϋποθέσεις

Η δημιουργία όμως ενός στρατοπέδου συγκέντρωσης δε θα μπορούσε να γίνει έτσι από το πουθενά. Για να είναι κάτι τέτοιο εφικτό έχει προηγηθεί πάραπολύ και μεθοδική «δουλειά» από τα αφεντικά, το κράτος και τα μιντιακά φερέφωνα τους. Μαγειρεμένες επίσημες στατιστικές και εκτενή ρεπορτάζ που παρουσιάζουν τους μετανάστες σαν εγκληματίες και εγκαθιδρύουν τον φόβο, την ίδια στιγμή που οι μαφίες λειτουργούν με κρατικές πλάτες. Κρατικοί φορείς και στελέχη κυβερνήσεων που αναπαριστούν τους μετανάστες ως «υγειονομικές βόμβες» και απειλή για τη δημόσια υγεία την ίδια ώρα που κόβουν κοινωνικές παροχές και υπηρεσίες υγείας. Τόνους χυμένο δημοσιογραφικό μελάνι και φοβικά-ρατσιστικά ρεπορτάζ που παρουσιάζουν τη μετανάστευση ως αιτία για την ανεργία, για τα χαμηλά μεροκάματα, για κάθε «κακό» την ίδια στιγμή που αποκρύπτεται η σχέση της ανεργίας και συνολικά της υποτίμησης των ζώων μας με την κρίση και τον καπιταλισμό. Την ίδια στιγμή που οι επίδοχοι «σωτήρες» μας, περνάνε με το κιλό τα αντιεργατικά μέτρα και σαρώνουν κάθε κατάκτηση που κερδήθηκε με αγώνες και αίμα. Κι αν το πιο ωμό να «ξεβρωμίσει ο τόπος» της χρυσής αυγής είναι απλά ένα μισανθρωπικό σύνθημα των νεοναζι δολοφόνων ας το θυμηθούμε κάπως αναδιατυπωμένο ως «να ανακαταλάβουμε τις πόλεις μας» από τα χείλη του νυν πρωθυπουργού.

Η στοχοποίηση και ο στιγματισμός ολόκληρων κοινωνικών ομάδων ως δημόσιου κινδύνου (εγκληματίες, απειλή για τη δημόσια υγεία, υπεύθυνοι για την εξαθλίωση των υπολοίπων) αποτελεί στρατηγική επιλογή των κυρίαρχων. Στοχεύει στον «εμφύλιο» μεταξύ των φτωχών και των «απόκληρων» και προλαμβάνει την απειλή μαχητικών-αγωνιστικών

διασταυρώσεων των «από κάτω» απέναντι στον κοινό μας εχθρό. Ο διαχωρισμός μεταξύ «ντόπιου» και «ξένου» είναι συμπληρωματικός σε αυτόν του δημόσιου και ιδιωτικού, κακοπληρωμένου και καλοπληρωμένου, εργαζόμενου και άνεργου κλπ. Επιτρέπει στο κράτος και τα αφεντικά να απομονώνουν και να χτυπάνε με ευκολία τότε τη μία και τότε την άλλη κοινωνική ομάδα.

Ο ρόλος της αριστεράς

Από την άλλη η επιλογή του μεγαλύτερου τμήματος της αριστεράς να «παίζει» με τη μετανάστευση απλά με όρους ανθρωπισμού είναι απαραίτητη και συμπληρωματική προς τις επιδιώξεις του κράτους και των αφεντικών. Αποφεύγει κάθε σύνδεση της μετανάστευσης με τις αιτίες που τη δημιουργούν. Κεντράρει μόνο στο αν για παράδειγμα οι συνθήκες κράτησης είναι ανθρώπινες. Στον αν οι μετανάστες πρέπει να έχουν δικαίωμα στην αίτηση ασύλου και όχι αν πνίγονται στα σύνορα κλπ. Στην καλύτερη περίπτωση, όταν δεν πρόκειται απλά για ένα ψηφοθηρικό παιχνίδι, απλά παρουσιάζει τους μετανάστες ως θύματα. Αντί να αναγνωρίζει την πολυεθνική φύση της σύγχρονης εργατικής τάξης και να τους εντάσσει στην πλευρά των εκμεταλλευόμενων και καταπιεσμένων που όλοι μαζί -και άρα με πολύ καλύτερους όρους- πρέπει να πολεμήσουν τον κοινό εχθρό, τους πετάει έξω από το κοινωνικό σώμα ως ξένο κομμάτι που χρήζει «ειδικής» διαχείρισης. Τελικά, παρουσιάζει τους ίδιους τους μετανάστες ως πρόβλημα που χρειάζεται λύση.

Μια καθόλου αθώα κοινωνία

Όμως, αν το σύστημα καταφέρνει να ρίχνει τις ευθύνες του στους ώμους των μεταναστών, αν το κράτος μπορεί να τσακίζει με ευκολία κάθε αγώνα των μεταναστών, να τους κρατάει φοβισμένους και φρόνιμους, να τους μεταχειρίζεται ως αναλώσιμους, να τους δείχνει ως ανεπιθύμητους και να πείθει για τις πρακτικές του... Αν όλα αυτά και πολλά άλλα είναι δυνατόν να συμβαίνουν δεν αρκούν μόνο ο λόγος και οι ενέργειες των κυρίαρχων. Απαιτούνται επιπλέον τόσο οι αντίστοιχες κοινωνικές συμμαχίες όσο και οι αντίστοιχες κοινωνικές συμπεριφορές και νοοτροπίες.

Η αντιμεταναστευτική πολιτική συνολικά είναι μία τεράστια μπίζνα και μάλιστα πολύ πιο κερδοφόρα εν μέσω κρίσης. Γιατί δεν είναι μόνο το κρατικό ταμείο και το ταμείο της αστυνομίας που γεμίζει χρήματα από τα ευρωπαϊκά κονδύλια προς το ελληνικό κράτος σε ρόλο μπάτσου της Ευρώπης. Είναι -δίπλα στα μεγάλα- και τα πολλά μικρά αφεντικά που μπορούν να απολαμβάνουν την ευεργεσία της παράνομης και ημιπαράνομης απλήρωτης και χωρίς δικαιώματα εργασίας των μεταναστών. Είναι δικηγόροι που πουλάνε ακριβές ελπίδες. Τεχνικές εταιρείες και επιχειρήσεις σίτισης που κάνουν χρυσές δουλειές. Σεκκιουριτάδες, μισθοφόροι караβανάδες, μπάτσοι, συνοριοφύλακες και ανθρωποφύλακες που βρίσκουν την προσωπική λύση στην ανεργία. Ολόκληρες τοπικές κοινωνίες που περιμένουν να πέσει κάποιο ψίχουλο από την εμπορική δραστηριότητα που φέρνει ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης.

Αλλά κυρίως χρειάζονται οι κατάλληλες συνειδήσεις. Χρειάζονται αυτιά εκπαιδευμένα και έτοιμα να ακούν ότι τους λένε οι κυρίαρχοι. Χρειάζονται μάτια που να βλέπουν ως κίνδυνο και αιτία για την υποβάθμιση των ζωών τους, τους μετανάστες και όχι τους πραγματικούς υπεύθυνους. Χρειάζεται ο διάχυτος κοινωνικός ρατσισμός στους χώρους δουλειάς, στις γειτονιές, στα σχολεία, παντού. Χρειάζεται αδιαφορία και ατομισμός.

Και όσοι σήμερα αδιαφορούν ή χειροκροτούν την ύπαρξη στρατοπέδων συγκέντρωσης είναι το απαραίτητο άλλοθι, η καθαρή συνείδηση και οι πλάτες των βασανιστών. Είναι οι πλάτες του ανθρωποφάγου συστήματος. Αποτελούντην αναγκαία και ικανή συνθήκη για τη νομιμοποίηση και εγκαθίδρυση του σύγχρονου ολοκληρωτισμού που σήμερα χτίζεται πάνω στα σώματα των μεταναστών για να συμπεριλάβει τις στρατιές των ανέργων, των αστέγων και των περιθωριοποιημένων.

Η εθνική ενότητα είναι μια παγίδα, οι προλετάριοι δεν έχουμε πατρίδα

Όσο εμείς οι «από κάτω» δε βλέπουμε αυτά που μας ενώνουν αντί να ακούμε όσους μας λένε τι μας χωρίζει. Όσο εμείς δεν αντιλαμβανόμαστε την πολυεθνική καταγωγή της τάξης μας και δε δημιουργούμε τις δικές μας κοινότητες αγώνα κόντρα στον κοινό εχθρό. Όσο δε σπάμε τον φόβο και την απομόνωση και δε δημιουργούμε δεσμούς αλληλεγγύης, τόσο θα κοιτάμε ανήμποροι το παρόν των μεταναστών κι εκεί θα βλέπουμε και το δικό μας μέλλον.

ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ ΓΗΣ ΟΙ ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΞΕΝΟΙ

ΕΚΔΗΛΩΣΗ Σάββατο **31/5** στις **7.00** μμ στην κατάληψη **ΠΑΠΟΥΤΣΑΔΙΚΟ** (Δαβάκη 20 – Χαϊδάρι)
ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ Πέμπτη **5/6** στις **6.30** μμ στο **ΜΕΤΡΟ ΑΙΓΑΛΕΩ**

Αγρός (Πάρκο Τρίτση, Ίλιον), **Θεοσίτης** (Ίλιον), **Antifascist Action** (Περιστέρι), **Παπουτσάδικο** (Χαϊδάρι), **Σινιάλο** (Αιγάλεω), **Pasamontana** (Κορυδαλλός), **μπλόκο στην εξουσία** (Νίκαια), **Ρεσάλτο** (Κερατσίνι), **Πρωτοβουλία αναρχικών Περάματος**, **Αντιφασιστική συνέλευση Πειραιά**